Nr. 49. 1932.

Tygodnik Powiatowy

na powiat rybnicki

Organ urzędowy.

Wychodzi co sobotę.
Cena ogłoszeń za jeden wiersz petytowy 6-łamowy lub jego miejsce 15 groszy.
Za reklamę 30 groszy od wiersza petytowego.

Przyjmowanie ogłoszeń do czwartku do południa.
Prenumerata za kwartał 3,— zł
Zamówienia przyjmuje każdy urząd pocztowy.

Rybnik, dnia 10 grudnia 1932 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Starostwo podaje powtórnie do wiadomości, iż w poniedziałki i czwartki Pan Starosta stron osobiście nie przyjmuje a to bez względu na osobę i rodzaj sprawy, ponieważ w dni te odbywają się konferencje, posiedzenia i wyjazdy.

Przyjmowanie stron odbywa się w tych dniach przez p. Wicestarostę lub odnośnego referenta.

P. P. Naczelnicy Gmin zechcą powyższe podać do wiadomości w sposób przyjęty zwyczajem miejscowym.

Rybnik, dnia 1 grudnia 1932 r.

Starosta: (-) Wyglenda.

Okólnik Ministra Skarbu

L. D. IV. 20407/1/32

z dnia 20 września 1932 r.

w sprawie zwalniania od cła oraz odprawy celnej przesyłek pocztowych z darami

Do wszystkich Dyrekcyj Ceł i Urzędów Celnych I klasy.

Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministerstwami Spraw Zagranicznych, Spraw Wewnętrznych, Przemysłu i Handlu, Opieki Społecznej oraz Poczt i Telegrafów, wprowadza następujący tryb postępowania w sprawie zwalniania od cła oraz odprawy celnej przesyłek pocztowych, zawierających rzeczy używane, nadsyłane w darze dla ubogiej ludności:

1. Osoby pragnące uzyskać zwolnienie od cła używanej odzieży, bielizny, obuwia, otrzymywanych w darze z zagranicy, a nadsyłanych w przesyłkach pocztowych, winny uzyskać zaświadczenie, stwierdzające stan ubóstwa. Świadectwa ubóstwa wydawane będą przez odnośny zarząd gminy po uprzedniem dokładnem zbadaniu przez opiekuna społecznego stanu majątkowego petenta i po stwierdzeniu, że nie jest on w możności zaspokojenia swych niezbędnych potrzeb życiowych z własnych środków materjalnych, lub własnej pracy. Zainteresowana osoba przesyła świadectwo takie zagranicznemu nadawcy, który wraz ze spisem wysyłanych w darze używanych rzeczy przedstawia je do poświadczenia Konsulatowi Rzeczypospolitej Polskiej. Konsulat stwierdza, że wyszczególnione w spisie używane rzeczy wysyłane są do polskiego obszaru celnego, jako dary dla osoby wymienionej w świadectwie ubóstwa. Tak sporządzone dokumenty włącza nadawca do przesyłki, a służyć one będą urzędowi celnemu za podstawę do wolnej od cła odprawy.

Uwaga: Dla osób zamieszkałych na terenie W. M. Gdańska świadectwa ubóstwa wystawiane będą przez powołane do tego władze.

Bez wymienionych dowodów przesyłka taka nie będzie zwolniona od cła, a ulegnie odprawie na ogólnych zasadach, chociażby zawierała rzeczy, odpowiadające warunkom, ustalonym w pkt. 2 niniejszego okólnika.

2. Zwalniane będą od cła na warunkach wyżej wymienionych następujące, wyłącznie tylko używane: odzież, bielizna i konfekcja: wełniana, półwełniana, bawełniana, lniana oraz z innych naturalnych materjałów włóknistych roślinnych (również watowana, lecz bez futra); obuwie ze skóry (z wyjątkiem chevreaux gemzy, lakierowanej, krokodylowej, rekinowej, żmijowej, zamszowej, deseniowej i t. p luksusowej), oraz z gumy, filcu i tkanin (z wyjątkiem brokatu).

3. Jeżeli do przesyłki dołączone będą dokumenty, wymienione w pkt. 1, a rewizja ustali, że zawartość jej zgodna jest z przyległym spisem i odpowiadają one warunkom, podanym w pkt. 2, urząd celny sporządza wynik rewizji na formularzu według załączonego wzoru w dwóch egzemplarzach A i B, zapomocą papieru barwiącego (wzór Nr. Nr. 1-A i 1-B). Formularz ten wypełnia się stosownie do rubryk, przyczem w rubryce „zawartość" urząd celny zaznacza ogólnikowo: używana odzież, bielizna, obuwie i t. p., a w rubryce „uwaga": „bez cła, pod warunkiem złożenia zobowiązania" na deklaracji, umieszczonej na odwrotnej stronie (Wzór Nr. 1-B).

4. Wypełniony w ten sposób egzemplarz wyniku rewizji (1-B) urząd celny przekazuje wraz z przesyłką i dotyczącemi dokumentami pocztowemu urzędowi (pocztowo-celnemu). Egzemplarz wyniku Nr. 1-A urząd celny zatrzymuje u siebie i traktuje go tak, jak kwit celny.

5. Urząd pocztowo-celny otrzymaną z urzędu celnego przesyłkę wraz z dokumentami pocztowemi i wynikiem rewizji (1-B) przesyła do pocztowego urzędu oddawczego, który poza pobra-

niem od adresata należności pocztowej doręcza ją bez jakichkolwiek dalszych formalności a jedynie odbiera od adresata podpisaną przez niego osobną deklarację, umieszczoną na odwrotnej stronie wyniku (Nr. 1-B), poczem wynik ten przesyła za pośrednictwem właściwego urzędu pocztowo-celnego urzędowi celnemu, który dokonał odprawy celnej przesyłki.

W razie niepodpisania deklaracji w terminie ustalonym dla podjęcia przesyłki (Dziennik Urzędowy G. D. P. i T. Nr. 20, poz. 56 z 1925 r.), adresat powinien oznaczyć na tejże, czy pragnie oclenia przesyłki, czy też odmawia jej przyjęcia. W wypadku, jeżeli adresat zażąda oclenia przesyłki, pocztowy urząd oddawczy przesyła ją z powrotem wraz ze wszystkiemi dokumentami i wynikiem rewizji (Nr. 1-B) do urzędu pocztowo-celnego, który poddaje przesyłkę normalnej odprawie celnej, lub braku jakiegokolwiek oświadczenia adresata, pocztowy urząd oddawczy zwraca przesyłkę ze wszystkiemi dokumentami i wynikiem rewizji (Nr. 1-B) urzędowi pocztowo-celnemu, który traktuje ją, jako przesyłkę niedoręczalną (Dz. Urz. G. D. P. i T. Nr. 39, poz. 95 z 1925 r. i Nr. 53, poz. 119 z 1925 r.), zaś wynik (Nr. 1-B) odsyła do urzędu celnego.

6. Otrzymany z powrotem wynik rewizji (Nr. 1-B) z deklaracją, podpisaną przez adresata, urząd celny dołącza do właściwego wyniku (Nr. 1-A). Gdyby zaś tego wyniku nie było już w urzędzie celnym, wówczas urząd przedkłada wynik (Nr. 1-B) dyrekcji ceł wraz z rejestrami odnośnego miesiąca.

7. Gdyby w przesyłce przy rewizji celnej, prócz używanych, znaleziono również przedmioty nowe, lub nieodpowiadające warunkom, wymienionym w pkt. 2, a charakter całej przesyłki, jako daru, przeznaczonego dla osoby ubogiej, nie wzbudzał wątpliwości, urząd celny odprawia przesyłkę na ogólnych zasadach, używając do tego zwykłego druku, przewidzianego dla kwitów celnych. Przedmioty nowe cli urząd celny na ogólnych zasadach, a rzeczy używane, odpowiadające warunkom, przewidzianym w pkt. 2, oznacza ogólnikowo w sposób, podany w pkt. 3, jako dary wolne od cła, natomiast w rubryce „uwaga" zaznacza: wolne od cła pod warunkiem złożenia zobowiązania na załączonej deklaracji (Wzór Nr. 2).

Przy tego rodzaju przesyłkach urząd celny dołącza do sporządzonego wyniku rewizji oddzielny druk deklaracji adresata (Wzór Nr. 2), oznaczając na nim nazwę urzędu celnego oraz Nr. odnośnego wyniku rewizji.

8. Przy doręczeniu adresatowi wymienionej w poprzednim punkcie przesyłki urząd pocztowy oddawczy, oprócz należności celnych za nowe lub podlegające ocleniu przedmioty (według kwitu celnego), oraz opłat pocztowych, odbiera jeszcze osobną wypełnioną i przez odbiorcę podpisaną deklarację (wzór Nr. 2) co do zawartych w przesyłce przedmiotów używanych, zwolnionych od cła. W razie niepodpisania deklaracji, odmowy przyjęcia przesyłki, lub też żądania oclenia całej zawartości przesyłki, stosować należy postanowienia, zawarte w punkcie 5 ustęp 2. Deklaracje (wzór Nr. 2) pocztowy urząd oddawczy zwraca urzędowi celnemu za pośrednictwem właściwego urzędu pocztowo-celnego.

9. O ileby ilość otrzymywanych przez danego adresata darów nasuwała uzasadnione podejrzenie nadużycia, urząd celny wstrzyma wolną od cła odprawę darów dla tego adresata i doniesie o tem właściwej dyrekcji ceł, która po zbadaniu zasadności podejrzeń roztrzygnie sprawę ostatecznie.

10. Zwalniane od cła rzeczy używane, nadsyłane w darze dla osób znajdujących się w ubóstwie, przeznaczone są do ich wyłącznego użytku i nie mogą być odstępowane innym osobom pod groźbą odpowiedzialności karnej, stosownie do art. 47 pkt. 2 i innych ustawy karnej-skarbowej

Uwaga: Osoby podlegające jurysdykcji sądów W. M. Gdańska za naruszenie postanowień pkt. 10 niniejszego okólnika pociągane będą do odpowiedzialności po myśli obowiązujących na terenie W. M. Gdańska postanowień karnych.

Niniejszy okólnik wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1933 r. Równocześnie uchyla się okólniki z dnia 18 grudnia 1925 r. Nr. DC. 12881/II/25; z dnia 4 lutego 1926 r. Nr. DC. 1136/II/26; z dnia 9 sierpnia 1926 r. Nr. DC. 6800/II/26; z dnia 15 lutego 1927 r. Nr. DC. 789/II/27, oraz inne okólniki i zarządzenia, dotyczące odprawy i zwalniania od cła przesyłek z darami.

Minister Skarbu:
(—) Wł. Zawadzki.

Powyższy okólnik podaję Magistratom i Urzędom Gminnym do wiadomości i przestrzegania oraz zwrócenia przez obwieszczenie w tamt. Urzędzie interesowanym uwagę na treść wspomnianego okólnika ogłoszonego w Tygodniku Powiatowym.

Zarazem polecam by Urzędy Gminne i Magistraty wystawiały w przyszłości świadectwa ubóstwa o jakich mowa w tym okólniku tylko osobom istotnie na to zasługującym i nie trudniącym się handlem używanemi rzeczami.

Rybnik, dnia 25 listopada 1932 r.

Starosta:
wz. (—) Dr. Łukowiecki,

Dotyczy spisywania wniosków o renty z ubezpieczenia na wypadek inwalidztwa.

Do Magistratów, Urzędów Okręgowych i Gminnych.

Zdarzają się wypadki, że z wnioskami o rentę z tytułu ubezpieczenia inwalidzkiego zgłaszają się osoby, które albo same rozmyślnie i celowo spowodowały swe inwalidztwo, albo też nabawiły się tego inwalidztwa przy popełnianiu zbrodni lub występku (§ 1254 Ordynacji Ubezpieczeniowej).

To samo odnosi się do pozostałych, które spowodowały rozmyślnie śmierć ubezpieczonego. (§ 1267 Ordynacji Ubezpieczeniowej).

Na podstawie wyżej wyszczególnionych paragrafów Ordynacji Ubezpieczeniowej osoby takie pozbawione są prawa do renty.

Wobec tego należy przy spisywaniu wniosków o renty stwierdzić również i te okoliczności, ewtl. zaznaczając je w danym razie na wniosku o rentę.

Rybnik, dnia 3 grudnia 1932 r.

Przewodniczący
Urzędu Ubezpieczeń.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 22 marca 1928 r.

o ochronie zwierząt.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1. Znęcanie się nad zwierzętami jest wzbronione. Za zwierzęta w rozumieniu niniejszego rozporządzenia uważa się wszelkie domowe i oswojone zwierzęta i ptactwo oraz schwytane zwierzęta i ptactwo dzikie, jako też ryby, płazy, owady i t. p.

Art. 2. Przez znęcanie się nad zwierzętami należy rozumieć:

a) używanie do pracy zwierząt chorych, rannych lub kulawych;

b) bicie zwierząt po głowie, dolnej części brzucha, dolnych częściach kończyn;

c) bicie zwierząt przedmiotami twardemi i ostremi albo zaopatrzonemi w urządzenia obliczone na sprawienie specjalnego bólu;

d) przeciążania zwierząt pociągowych i jucznych ładunkami oczywiście nieodpowiadającemi ich sile lub stanowi dróg, albo zmuszanie takich zwierząt do zbyt szybkiego biegu, nieodpowiadającego ich siłom;

e) przewożenie, przenoszenie lub przepędzanie zwierząt w sposób, w pozycji lub w warunkach, powodujących zbędne cierpienia fizyczne:

f) używanie uprzęży, pęt, więzów i t. p. powodujących ból albo używanie ich w sposób mogący sprawić ból lub uszkodzenie cielesne, — z wyjątkiem, gdy używanie takich przedmiotów jest potrzebne z powodu i w czasie tresury, prowadzonej w interesie publicznym;

g) używanie zwierząt do wszelkiego rodzaju doświadczeń, powodujących śmierć, uszkodzenie cielesne lub ból fizyczny, — z wyjątkiem wypadków, przewidzianych w art. 3;

h) dokonywanie na zwierzętach operacyj nieodpowiedniemi narzędziami i bez zachowania koniecznej ostrożności i oględności w celu zaoszczędzania im zbytniego bólu;

i) złośliwe straszenie i drażnienie zwierząt;

k) wszelkie wogóle zadawanie zwierzętom cierpień bez odpowiednio ważnej i słusznej potrzeby.

Art. 3. Nie będą uważane za znęcanie się nad zwierzętami doświadczenia, dokonywane na nich w celach naukowych, o ile doświadczenia takie są konieczne dla poważnych prac i badań naukowych i dokonywane są przez osoby, posiadające specjalne zezwolenie Ministra Wyznań Relig. i Oświecenia Publicznego, lub organów przez niego upoważnionych, lub pod bezpośrednim nadzorem takich osób, a w zakładach wojskowych — zezwolenie Ministra Spraw Wojskowych, lub organów przez niego upoważnionych.

Przepisy wydane przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w porozumieniu z Ministrami Spraw Wojskowych, Rolnictwa i Spraw Wewnętrznych, określą zwierzęta, jakie mogą być używane do takich doświadczeń oraz sposób dokonywania tych doświadczeń w celu zaoszczędzenia zwierzętom niepotrzebnych cierpień.

Doświadczenia określone w niniejszem artykule nie mogą być dokonywane w średnich i niższych zakładach naukowych, poza zakładami specjalnemi, które określą przepisy, wymienione w ustępie poprzednim.

Art. 4. Kto dopuści się czynu przewidzianego w art. 2 ulegnie karze grzywny do 2.000 zł, albo karze aresztu do sześciu tygodni, albo obu karom łącznie.

Tej samej karze ulegnie właściciel zwierzęcia, który świadomie pozwala na popełnienie jednego z czynów, przewidzianych w art. 2, lub powoduje popełnienie takiego czynu albo doń zmusza.

Tej samej karze ulegnie również pracodawca, zwierzchnik, przedsiębiorca i każda inna osoba, z której polecenia lub w czyjej interesie zwierzęta używane są do pracy, jeśli świadomie pozwoli, lub dopuści do popełnienia jednego z czynów, wymienionych w art. 2, lub do czynu takiego nakłania lub zmusza.

Art. 5. Jeśli czynu, przewidzianego w art. 2, dopuszczono się w sposób, wskazujący na wyjątkowe okrucieństwo sprawcy, winny ulegnie karze więzienia do jednego roku. Na obszarze mocy obowiązującej ustawy karnej z 1852 r, zamiast więzienia stosuje się ścisły areszt.

Art. 6. W wypadku popełnienia wyżej wymienionych przestępstw przez nieletnich do lat czternastu, rodzice lub opiekunowie, winni niedozoru, ulegną karze grzywny do 50 zł.

Art. 7. Winny dokonywania doświadczeń naukowych w sposób naruszający postanowienia art. 3, lub przepisy wydane na jego podstawie, ulegnie karze grzywny do 1.000 zł.

Art. 8. Do orzekania o przestępstwach przewidzianych w niniejszem rozporządzeniu powołane są sądy powiatowe (pokoju).

Art. 9. Jeśli skutkiem znęcania się, zwierzę znajduje się w takim stanie, że ze względów humanitarnych powinno być zabite, albo jeśli wymaga leczenia, — powiatowa władza administracji ogólnej, po zbadaniu zwierzęcia przez lekarza weterynarji, może zarządzić jego zabicie lub leczenie na koszt winnego, przyczem może powierzyć takie zwierzę na czas leczenia innej osobie, którą uzna za odpowiednią.

Odwołanie się nie wstrzymuje wykonania zarządzenia.

Art. 10. Minister Spraw Wewnętrznych może upoważnić poszczególne stowarzyszenia, mające na celu ochronę zwierząt, do spółdziałania z orga-

nami państwowemi w ujawnianiu przestępstw, przewidzianych w niniejszem rozporządzeniu.

Art. 11. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrami Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, Rolnictwa i Spraw Wojskowych, a w zakresie postanowień karnych — Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 12. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie trzydziestego dnia po dniu ogłoszenia.

Jednocześnie tracą moc obowiazującą artykuł 287 Kod. Kar. z 1903 r. i § 360 p. 13 Kod. Kar. z 1871 r. oraz wszystkie inne dotychczasowe przepisy w sprawach, uregulowanych tem rozporządzeniem.

Prezydent Rzeczypospolitej: **I. Mościcki.**

Powyższe rozporządzenie podaję do publicznej wiadomości P. P. Naczelnikom Gmin i wzywam uświadomić ludność o znaczeniu ochrony zwierząt.

Rybnik, dnia 9 grudnia 1932 r.

Starosta:
(—) Wyglenda.

KOMUNIKATY.

Regulamin

targów tygodniowych dla gminy Czerwionka.

Na podstawie §§ 5 i 6 ustawy o zarządzie policji z dnia 11-go marca 1850 r. (Zb. Ust. Pr. str. 265) i § 62 ordynacji powiatowej z dnia 13-go grudnia 1872 r. (Zb. Ust. Pr. str. 180) i 19-go marca 1881 r. oraz zgodnie z §§ 64 do 70 ordynacji przemysłowej z dnia 1-go lipca 1883 r. w brzmieniu nadanem dnia 26-go lipca 1900 r. (Zb. Ust. Pr. str. 871) wydaje się za zgodą Rady gminnej następujący regulamin targowy dla gminy Czerwionka.

Dzień i miejsce targów.

§ 1.

W Czerwionce odbywa się targ raz w tygodniu i to w każdy piątek. Jeżeli dzień ten przypada na święto nakazane, targ odbędzie się w dniu poprzednim.

Na targowisko przeznacza się grunta położone przy drodze krzyżowej ul. Furgoła-Czuchowskiej.

Czas targowy.

§ 2

Targ rozpoczyna się:

a) w czasie od 1-go kwietnia do 30-go września o godz. 6 rano

b) w czasie od 1-go października do 30-go marca o godz. 7 rano.

Targi kończą się o godz. 13-tej.

W razie konieczności rychlejszego opróżnienia miejsca targowego lub pewnej części na skutek zarządzenia władzy policyjnej, uczestnicy targu obowiązani są zastować się bezwzględnie do takiego zarządzenia.

Przydział i zajęcie miejsc, oczyszczenie i opuszczenie targu.

§ 3.

Miejsca przydzielają organy gminne. Samowolne ustawienie się i sprzedawanie na miejscach nie wskazanych, jest niedozwolone.

Ustawienie jatek, straganów i stołów przeznaczonych do sprzedaży można rozpocząć pół godziny przed rozpoczęciem targu. Nie wolno również zajeżdżać wozami z przedmiotami handlu targowego, ani też wystawiać lub układać towarów na targowisku rychlej jak ½ godz. przed rozpoczęciem targu.

Nikomu nie przysługuje prawo do pewnego stałego miejsca, ani też do miejsca sprzedaży w pewnej określonej wielkości lub objętości, a każdy biorący udział w handlu targowym, winien zastosować się do wskazówek urzędników gminnych lub policyjnych, dozorujących ruch targowy.

Żaden sprzedawca wzgl. rzemieślnik nie może zajmować na targowisku więcej jak jedno miejsce i nie wolno też stanowiska mu przydzielonego dowolnie powiększać lub rozszerzać. Miejsce sprzedaży nie wolno odstępować innej osobie.

Wszelkie materjały jak słoma, siano i t. d. służące do pościelania, wyłożenia, opakowania lub nakrycia przedmiotów, winne być przez sprzedającego z ukończeniem targu z targowiska usunięte.

Godzinę po zakończeniu targu muszą być również i stragany, wozy, wózki, kosze, skrzynie, towar i t. p. z targowiska usunięte.

Uprawnienia i przedmioty obrotu targowego.

§ 4.

Względem uprawnień do uczestniczenia w targu przez kupujących i sprzedających jak też do przedmiotów obrotu targowego, stosuje się przepisy §§ 64 i 66 ordynacji przemysłowej.

Przedmiotami obrotu targowego są:

1) surowe ziemiopłody oraz drób z wykluczeniem zwierząt większych,

2) wytwory, pochodzące bezpośrednio z gospodarki rolnej, leśnej, ogrodnictwa, hodowli owoców lub rybołóstwa, lub też należą do zajęć pobocznych okolicznej ludności (z wyjątkiem napojów alkoholowych),

3) świeże artykuły żywnościowe wszelkiego rodzaju.

Do sprzedaży własnych wyrobów dopuszczeni będą tylko rzemieślnicy z Województwa Śląskiego: mianowicie obuwnicy, krawcy, kuśnierze, rymarze, czapnikarze, szczotkarze, bednarze, tekarze, blacharze, kołodzieje, kowale, piekarze i cukiernicy.

§ 5.

Na targach tygodniowych nie wolno sprzedawać napojów alkoholowych ani urządzać widowisk, przedstawień teatralnych lub innych zabaw ani też uprawiać muzyki i żadnych gier szczęścia.

Zakazane jest głośne wywoływanie i zachwalanie swego towaru oraz sprzedaż towarów w drodze publicznej licytacji lub losowania.

Opłata targowa.

§ 6.

Za miejsce oddane handlarzowi do użytku pobiera się opłatę targową według taryfy opłat targowych. Opłatę targową musi uiścić każdy, kto w zamiarze sprzedaży zajął miejsce targowe przedmiotami. Urzędnik ściągający targowe, jest upoważniony uchylającym się od opłaty obłożyć aresztem tyle towaru wzgl. własności i sprzedać pub-

licznie najwięcej dającemu, ile jest potrzebne do pokrycia dłużnej kwoty.

Opłatę targową, pobiera się tylko za udzieleniem pokwitowania. Zażalenia przeciw wysokości pobranego targowego, wnosić można do Urzędu gminnego w Czerwionce na podstawie otrzymanego pokwitowania.

§ 7.

Każdy kto zajmuje miejsce targowe musi na żądanie upoważnionego do przydzielenia miejsc urzędnika przedłożyć pokwitowanie z uiszczonej opłaty targowej.

§ 8.

Sprzedawcom zamiejscowym którzy przywożą towary lub produkty wymienione w § 4 pkt. 1, 2, i 3 wolno, o ile ruch targowy na to pozwala, zajeżdżać na targowisko wozami i z wozów tych sprzedawać. Wozy takie należy ustawiać według wskazówek urzędników policyjnych lub gminnych dozorujących ruch targowy a po dokonanej sprzedaży należy z wozami natychmiast odjechać z targowiska.

Postanowienia zdrowotnościowe.

§ 9.

Zepsutych wzgl. sfałszowanych środków żywności, cuchnących ryb i dziczyzny, trujących grzybów fałszowanego mleka jak również stęchłych towarów różnego rodzaju, nie wolno przynosić na targ ani sprzedawać, w przeciwnym razie zostaną winni pociągnięci do odpowiedzialności karnej i to nietylko właściciele towarów lecz i ci, którzy przy sprzedaży takich towarów pośredniczą, zaś towary te zostaną po uprzedniem wysłuchaniu rzeczoznawcy ze względów sanitarnych zajęte.

§ 10.

Łatwo psujące lub zanieczyszczające się artykuły żywnościowe jak mięso, kiełbasa i wędliny, masło, nabiał, towar rybi, pieczywo, mąka, wolno przynosić tylko w czystych naczyniach wzgl. okryciach i wykładane być winne tylko na czystych lub czysto nakrytych stołach wzgl. odpowiednich stojakach pod namiotami z trwałego materjału, chroniących przed deszczem, wilgocią, pyłem lub szkodliwem działaniem słońca. Wozy lub kosze z owocem muszą być czyste. Na nieokrytą ziemię nie wolno składać jarzyn.

§ 11.

Sprzedawanie mięsa w obnoszeniu jest wzbronione.

§ 12.

Do opakowania bezpośrednio jadalnych artykułów spożywczych wolno używać tylko czystego, niedrukowanego i niepopisanego papieru.

Nabiału, wędzonych śledzi i ryb, ciepłych kiełbas i t. p. nie wolno rękami wydobywać i podawać, lecz posługiwać się należy łyżkami, szczypcami lub podobnemi narzędziami.

§ 13.

Lekarzowi weterynaryjnemu wzgl. urzędnikowi kontroli żywności, którzy mają nadzór nad targiem należy na żądanie przedstawić bydło i zwierzynę wzgl. przedłożyć i okazać mięso i jego wyroby jak też i inne towary spożywcze.

Do zarządzeń tych urzędników należy się bez oporu stosować.

§ 14.

Dotykanie i obmacywanie na sprzedaż wyłożonego mięsa, kiełbasy, wędlin, pieczywa, nabiału i t. p. nie jest nikomu dozwolone prócz sprzedawcom.

Sprzedawcy tych towarów muszą na swych straganach umieścić tablicę ostrzegawczą z dostatecznie wielkim i wyraźnym napisem oraz przestrzegać, by towary te nie były przez kupujących dotykane.

Postanowienia dla ochrony zwierząt, leśnictwa i łowiectwa.

§ 15.

Żyjącą zwierzynę wszelkiego rodzaju nie wolno wiązać, lecz należy ją wolno lub w przestronnych klatkach i t. p. wystawiać. Przed promieniami słońca i deszczem należy je stosownie ochronić.

§ 16.

Sprzedawcy dziczyzny, drzewa, choinek, chróstu lub mioteł winni nabycie wykazać zaświadczeniami właściciela leśnego wzgl. polowania, potwierdzonemi przez miejscową władzę. W przeciwnym razie grozi im prócz kary konfiskata towaru.

Miary i wagi.

§ 17.

Towary, których sprzedaż odbywa się według miar i wag, wolno dla uniknięcia ustawowej kary sprzedawać jedynie według legalizowanych miar i wag.

§ 18.

Masło sprzedawane w kawałkach, winno ważyć 62½, 125, 250, 500 gramów lub cały kilogram. Kawałków innej wagi sprzedawać nie wolno.

§ 19.

Słomę, siano i koniczynę wolno tylko przywozić i sprzedawać całemi furami lub w wiązankach ważących: słoma po 5 kilo lub 10 kilo a siano i koniczyna po 5 kilo.

Postanowienia dla ochrony kupujących i sprzedających.

§ 20.

Nie wolno nikomu przeszkadzać przy zakupie lub handlu przez odpychanie, wydzieranie towaru, podbijanie cen i t. p.

§ 21.

Przed godziną 10-tą nie wolno handlarzom zakupywać towaru dla dalszej sprzedaży.

§ 22.

Handel mięsem może być dokonywany tylko przez osoby posiadające tytuł mistrza rzeźnickiego wzgl. będące w posiadaniu upoważnienia do tego przez właściwą władzę stosownie do przepisów § 11 ustawy z dnia 18-go kwietnia 1922 r. (Dz. Ust. Rz. str. 460).

§ 23.

Rzeźnikom nie wolno jako dodatek do mięsa doważać mniej wartościowych jak kości nie należących do sztuki, wnętrzności i t. p. Takie części należy sprzedawać osobno z zastosowaniem odpowiednich cen.

§ 24.

Przy każdym straganie powinna być umieszczona tablica z dostatecznie wielkim i wyraźnym napisem w języku polskim, oznaczająca imię i nazwisko oraz miejsce zamieszkania właściciela.

Postanowienia porządkowe.

§ 25.

Nie wolno nikomu składać jakichbądź przedmiotów poza mu przydzielonem miejscem oraz nie

wolno ustawiać się z towarami przeznaczonemi na sprzedaż na chodnikach i miejscach pozostawionych dla ruchu publicznego.

§ 26.

Podczas targu nie wolno na targowisku jechać szybciej jak wolnym krokiem.

§ 27.

Prowadzenie psów na targowisku jest wzbronione.

Postanowienia końcowe i karne.

§ 28.

Postanowienia niniejszego regulaminu nie naruszają handlu poza targiem.

§ 29.

Przekroczenia przeciw niniejszemu regulaminowi targowemu będą ściągane według § 149 ust. 6 ordynacji przemysłowej Rzeszy w brzmieniu nadanem w dniu 26 VII. 1900 r. grzywną do 30,— zł a w razie nieściągalności aresztem do 3 dni.

§ 30.

Niniejszy regulamin wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Tygodniku Powiatowym na powiat rybnicki.

Dotychczasowy regulamin traci swą ważność.

Czerwionka, dnia 26 sierpnia 1931 r.

Zarząd Gminy:.

Naczelnik gminy: (—) Burzyk

Ławnik: ( ) Mücke

Zatwierdza się

Czerwionka, dnia 26 sierpnia 1931 r.

Naczelnik Urzędu Okręgowego:

(—) Burzyk.

Śląska Rada Wojewódzka na podstawie § 128 ustawy o właściwości władz i sądów administracyjnych z dnia 1 sierpnia 1883 r. oraz na podstawie §§ 64-66 ordynacji przemysłowej, udziela gminie Czerwionka uprawnienia do urządzania targów tygodniowych w piątki oraz zatwierdza jednocześnie niniejszy regulamin targowy.

Katowice, dnia 30 października 1931 r.

Przewodniczący Śląskiej Rady Wojewódzkiej:

wz. (—) Dr. Saloni.

Wicewojewoda Śląski.

Taryfa

postojowa na targowisku w Czerwionce.

1. od jednokonnego wozu z ziemniakami, kapustą, brukwią, marchwią lub burakami 0,50 zł
2. od dwukonnego wozu jak powyżej 0,75 zł
3. od jednokonnego wozu ze słomą lub sianem 0,75 zł
4. od dwukonnego „ „ „ „ sianem 1,— zł
5. od wózka ręcznego lub jednokonnego wozu z owocem, ogórkami, zieleń 0,75 zł
6. od dwukonnego wozu „ „ 1,— zł
7. od jednokonnego wozu z rybami lub rakami 1,— zł
8. od dwukonnego „ „ „ „ rakami 1,50 zł
9. od kosza do 1 mtr. kw. obszaru z żywemi rybami 0,25 zł
10. od kosza ponad 1 mtr. kw. obszaru z żywemi rybami 0,40 zł
11. od kosza do 1 mtr. kw. obszaru z nieżywemi rybami 0,15 zł
12. od kosza ponad 1 mtr. kw. obszaru z nieżywemi rybami 0,20 zł
13. od beczki śledzi 0,25 zł
14. od 1 prosiaka, cielęcia, owcy lub kozy 0,15 zł
15. od 1 świnie 0,50 zł
16. za 1 mtr. kw. stanowiska-kramnicy na sprzedaż krupów, zielenizny, owoców, jagód, grzybów, masła, sera lub jaj 0.15 zł
17. od kosza ręcznego z masłem, jajami lub serem 0,10 zł
18. od beczki do 1 mtr. kw. z masłem, jajami lub serem 0.50 zł
19. od beczki ponad 1 mtr. kw. z masłem, jajami lub serem 0,75 zł
20. od kosza lub opałki z owocem itd. 0.10 zł
21. za 1 mtr. kw. stanowiska-kramnicy blacharze, szewców, krawców, bednarzy, szczotkarzy, powróżników, ogrodników, kramarzy, handlarzy masła, jaj i sera, porcelany lub fajansu, garnczarzy itd. 0,15 zł
22. od jednego bażanta, zająca, gęsi, kaczki, kury itd. 0.10 zł
23. od pary gołębi lub kuropatw 0,05 zł
24. od kosza lub opałki do 1 mtr. kw. z drobiem 0,30 zł
25. od kosza lub opałki ponad 1 mtr. kw. z drobiem 0,40 zł
26. od 1 mtr. kw. stanowiska-kramnicy- do sprzedaży nie wymienionych specjalnych artykułów targowych 0,25 zł
27. za każdy rozpoczęty mtr kw. poniżej 1/2 m. 0,15 zł
powyżej 1/2 m 0,25 zł

W dniu kiermaszu, odpustu itp. gmina pobiera do stawek powyższych osobną dopłatę.

Obwieszczenie.

Gmina Osiny wydzierżawia w dniu 26-go grudnia br. o godz. 15-tej w lokalu p. Kreisa w Osinach polowanie na terenie I-go Okręgu łowieckiego, najwięcej lub najlepiej dającemu. Naczelnik Spółki Łowieckiej zastrzega sobie prawo wyboru oferenta. Warunki wyłożone są do wglądu w Urzędzie gminnym 14 dni przed wynajęciem polowania.

Osiny, dnia 5 grudnia 1932 r.

Naczelnik Spółki Łowieckiej: Piontek.

Odwołanie wynajęcia polowania.

Wynajęcie polowania Gminy Jedłownik w dniu 18 bm. nie odbędzie się.

Jedłownik, dnia 9 grudnia 1932 r.

Przewodniczący Spółki Łowieckiej:

Patas naczelnik gminy.

Holona Karol z Popielowa - Radziejów unieważnia zgubiony dowód tożsamości konia Serja D. N. 192240.

Za długi mojej siostry nie odpowiadam.

Wilhelm Chmiel, Knurów.